ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τοῦ ἀρχιμ. κ. ΧΡΙΣΤ. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

"Οπλον παντοδύναμον

«Τυφλὸς τίς... ἐβόησε... καὶ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· Ἰησοῦ Υἱέ Δαβίδ, ἐλέησόν με».

Εὐκαιρίαν πολύτιμον μᾶς δίδει τὸ σημερινὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῆς προσευχῆς καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμίν της.

Καὶ θὰ πρέπει νὰ προσέξωμεν ταῦτο. Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἔντασιν τῆς φωνῆς τὴν ὁποίαν ἀναπέμπεται, ἀλλὰ εἰς τὴν θέρμην καὶ τὴν φλόγα τῆς πίστεως ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν προσευχομένην ψυχήν. Ἐνδέχεται νὰ γίνωνται μακραὶ καὶ μεγαλόφωναι προσευχαί, αἱ ὁποῖαι ὅμως νὰ μὴ γίνωνται εὐπρόσδεκτοι ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι δὲν γίνονται μὲ πνεῦμα ταπεινώσεως καὶ συναισθήσεως, μὲ προσοχὴν καὶ κατάνυξιν. Δὲν ἐνθυμεῖσθε πόσον ἐκατηγόρησεν ὁ Κύριος τοὺς ὑποκριτὰς Φαρισαίους οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν μακρὰς προσευχὰς καὶ εἰς τὰς πλατείας ἀκόμη, ὄχι διότι ἤθελαν νὰ εἰσακουσθοῦν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ διὰ νὰ φανοῦν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ὅτι τάχα εἶναι θεοφοβούμενοι.

Αἱ τοιαῦται προσευχαὶ εἶναι φανερὸν ὅτι ὄχι μόνον δὲν εἰσακούονται ἀλλὰ καὶ προκαλοῦν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ εἶναι δυνατὸν μὲ ψίθυρον ἁπλοῦν νὰ γίνεται ἡ προσευχή, ἄλλοτε δὲ πάλιν νὰ γίνεται νοερῶς, χωρὶς νὰ ἀνοίγη καθόλου τὸ στόμα, χωρὶς νὰ ἀκούεται τίποτε ἀπολύτως ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ ὅμως ἡ προσευχὴ αὐτὴ νὰ φθάνη ὡς θυμίαμα εὐῶδες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅταν μάλιστα συμβαίνη νὰ εὑρίσκεται ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τὸ κράτος θλίψεως μεγάλης καὶ αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἔχουν παραλύσει... δὲν μπορεῖ νὰ εἴπη τίποτε μὲ τὸ στόμα, χωρὶς ὅμως νὰ σημαίνη ὅτι ἡ θλιβομένη ψυχὴ δὲν ἀναπέμπει ἐκ τῶν ἐγκάτων της ἄφωνον μὲν πλὴν θερμὴν ἱκεσίαν πρὸς τὸν Θεόν της. Προσεύχεται τότε ὁ ἄνθρωπος «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις», τοὺς ὁποίους τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐμβάλλει καὶ τοὺς ὁποίους ἀλαλήτους στεναγμοὺς τοὺς ἀκούει ὁ «ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς» παντογνώστης Κύριος.

Ὅταν οἱ Ἰσραηλῖται ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἔφθασαν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, ὅταν ἔξαφνα εἶδον ὀπισθέν των τὰ στρατεύματα τοῦ Φαραὼ νὰ τοὺς καταδιώκουν. Ἡ θέσις των ἦτο δεινή. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ, ὁ προφήτης Μωϋσῆς κατέφυγεν εἰς τὸν Θεόν. Ἀλλ' ἦτο τόση ἡ ἀγωνία του ὥστε ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν ἔβγαινε οὔτε λέξις. Ἡ ψυχή του ἐφλογίζετο ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ μεγίστου κινδύνου, ἀλλὰ συγχρόνως ἐστρέφετο ὁλόκληρος πρὸς τὸν Θεόν. Τί καὶ ἂν δὲν ἔλεγε τίποτε μὲ λέξεις; Ἡ ἐνδόμυχος ἱκεσία, ἡ σιωπηλὴ δέησις ἔφθανεν ὡς φωνὴ ἐξαιρετικῶς ἰσχυρὰν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἰδοὺ ὁ Παντοδύναμος ἀποκρίνεται εἰς τὸν Μωϋσέα. «Τί βοᾶς πρός με;».

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀφώνου ἀλλ' ἐξαιρετικῶς θερμῆς ἐκείνης ἱκεσίας ἐξεδηλώθη μετ' ὀλίγον καταπληκτικόν, ὅταν ἐσχίσθη ἡ θάλασσα καὶ διέβησαν ἀσφαλεῖς ὡς διὰ ξηρᾶς οἱ Ἰσραηλῖται, ἐνῶ οἱ Αἰγύπτιοι «ἔδυσαν ὡσεὶ μόλυβδος ἐν ὕδατι σφοδρῷ».

Κάτι παρόμοιον δὲν ἔγινε καὶ μὲ τὸν παράλυτον ἐκεῖνον τῆς Καπερναούμ, τὸν ὁποῖον οἱ τέσσαρες φιλάνθρωποι παρουσίασαν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου; Οὔτε ἐκεῖνοι οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἀσθενὴς εἶπαν λέξιν τινὰ πρὸς τὸν Σωτῆρα. Ἀλλ' Ἐκεῖνος «ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν» ἐθεράπευσε τὸν παραλυτικόν, εἰσακούων καὶ ἀμείβων τὴν σιωπηλὴν ἱκεσίαν των.

Ἡ δύναμις λοιπὸν τῆς προσευχῆς δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς ποὺ λέγομεν τὴν προσευχήν. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θερμότητα τῆς πίστεώς μας καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύομεν εἰς τὸ καθήκον τῆς προσευχῆς. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φωτεινὴν καὶ διαυγῆ πίστιν μας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡσὰν ἐκείνην τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν ὁ τυφλὸς ἐπικαλούμενος καὶ λέγων, «Ἰησοῦ Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με». Διὰ τὴν τοιαύτην προσευχὴν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι, «ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου δώσει ὑμῖν». Ποίας ἰδιαιτέρας σημασίας καὶ σπουδαιότητος εἶναι ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ τοῦ Κυρίου!

☘

Ἰδού, ἀγαπητοί, τὸ ἀήττητον καὶ ἀκαταμάχητον ὅπλον, τὸ ὁποῖον διαθέτει ὁ πιστὸς Χριστιανός. Εἶναι ἡ μετὰ πίστεως καὶ ἐπιμονῆς ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καταφυγὴ διὰ τῆς προσευχῆς εἰς τὸν Παντοδύναμον. Φαντάζονται οἱ ἰσχυροὶ τῆς Γῆς ὅτι μὲ τὰς διαφόρους ἐπιστημονικὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν κατέχουν τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν τοῦ κόσμου. Πόσον ἀπατῶνται. Ἡ μεγαλυτέρα δύναμιν τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ διαθέση ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ προσευχή. Αὐτὴ τὸν φέρει εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν Θεόν, τὸν συνδέει μὲ τὸν Παντοδύναμον. Αὐτή, τῆς προσευχῆς ἡ δύναμις, παρηγόρησε θλιβομένους καὶ ἐδυνάμωσεν ἀγωνιστάς. Αὐτὴ ἐνίσχυσε τὸ ὑπόδουλον Γένος. Ὅσον πτωχοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ ἄσημοι καὶ ἂν εἴμεθα εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἐὰν μὲ πίστιν θερμὴν καταφεύγωμεν διὰ τῆς προσευχῆς εἰς τὸν Θεὸν θὰ εἰσακουώμεθα. Ὅταν μάλιστα τὸ κύριον αἴτημά μας εἶναι νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ ἴδωμεν τὸ Φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν Του, ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς τὸ δώση ἀφεύκτως. Ὅταν θὰ ἔλθη ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ μᾶς ἀποκαλυφθῆ ἔνδοξος καὶ λαμπρὸς προσκαλῶν ἡμᾶς νὰ μετάσχωμεν εἰς τὴν δόξαν καὶ τὴν αἰωνίαν μακαριότητα λέγων: «ἀνέβλεψον, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑΝ,,

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΝ ΤΗΣ Ε.Δ.Α.

Κύριε Διευθυντά,

Μὲ καταπληξίν μου ἀνέγνωσα εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος σας τῆς 24 τρέχοντος ἀνακοίνωσιν τῆς ΕΔΑ Ἀχαΐας, ἡ ὁποία εἶναι ψευδὴς καὶ κακοήθης.

Ἡ ἰδιότης τοῦ μέλους τῆς ΕΔΑ καὶ ἰδίως τῆς σημερινῆς ἀνήκει δικαιωματικῶς εἰς τοὺς ἀπὸ πνευματικὸν «ἀνεισμόν» πάσχοντας συντάκτας τῆς ἀνακοινώσεως καὶ εἰς ὡρισμένους ὑψηλότερα τούτων εὑρισκομένους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν μόνον νὰ ἀναγιγνώσκουν πολιτικοὺς λόγους ἀπὸ χειρογράφου. Τὴν μειωτικὴν διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἰδιότητα αὐτὴν δὲν διεξεδίκησα ποτέ, πολὺ δὲ περισσότερον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διεκδικήσω κατὰ τὸ τελευταῖον χρονικὸν διάστημα! Ἡ πολιτική μου τοποθέτησις, ἀπὸ πολλὰ χρόνια, εἶναι γνωστή: Στέλεχος τῆς ὑπὸ τὸν κ. Ἠλίαν Τσιριμώκον Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως ἀρχικὰ καὶ ἀργότερα τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, τῆς ὁποίας οἱ θραυστοὶ ἀγῶνες, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην ἡγεσίαν τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου, ἀνέτρεψαν τὴν δεξιὰν καὶ ἀποκατέστησαν τὴν Δημοκρατίαν.

Διαρκῶς ἀπομακρυνόμενοι οἱ συντάκται τῆς ἀνακοινώσεως καὶ οἱ ἐμπνευσταὶ των ἀπὸ τὰς λαϊκὰς μάζας καὶ ἐπειδὴ εἶναι βέβαιον ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες, ὄχι ἀργότερα ἀπὸ τὴν 16ην Φεβρουαρίου, θὰ διδαχθοῦν καλύτερον ὅτι ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων αὐτοκριτική δὲν σώζει καταφεύγουν εἰς...διαφωτιστικὰ μέσα, τέτοια τὰ ὁποῖα καὶ ὁ διαπρέψας εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ Γκαῖμπελς θὰ ἐζήλευε. Τοὺς εὔχομαι ὅ,τι πράγματι τοὺς περιμένει

Μετὰ τιμῆς

ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόρος

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΒΡΑΧΝΕΪΚΩΝ

Καταθέσεις δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων:..

Παπαγιαννόπουλος Βασ. ἐξ Ἀμερικῆς δραχ. 1.194. Σταυρόπουλος Ἰωάννης ἐξ Ἀθηνῶν δραχ. 1.000. Κουτσουμπέλης Δημήτριος ἐξ Ἀμερικῆς δραχ. 746, Φωτόπουλος Χρ. Γεωργ. ἐξ Ἀθηνῶν δραχ. 500, Πετρόπουλος Ἀλέκος ἐξ Ἀθηνῶν δραχ. 500. Φωτόπουλος Ἠλίας δραχ. 300, Ἀδαμόπουλος Ἀνδρέας δραχ. 300, Γιαννοπούλου Βασιλικὴ δραχ. 200, Ἀδαμόπουλος Δ. Νικ. εἰς μνήμην γονέων καὶ ἀδελφῶν δραχ. 150. Μελισσαροπούλου χήρα Ἑλένη δρχ. 100, Τζόβολος Ἀνδρέας δραχ. 100, Πελεκούδας Ἀντ. εἰς μνήμην θείου του Γ. Κυριακοπούλου δρ. 50. Τέσσαρες Ἀνώνυμοι δραχ. 400. Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον θερμῶς εὐχαριστεῖ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Τριάντειος Ἐπαγγελματικὴ καὶ Βιοτεχνικὴ Σχολὴ Πατρῶν ἐκφράζει τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τὴν ἐν Ἑλλάδι Α. Ε. «ΤΑΝΤΕΞ», τεχνικὸν ἀντιπρόσωπον εἰς πολλὰς χώρας τῶν μεγάλων γερμανικῶν ἐργοστασίων Μ. Α. Ν., διὰ τὴν πρὸς τὴν Σχολὴ προσφορὰν ἐκλεκτῆς συλλογῆς ἐκπαιδευτικοῦ ὑλικοῦ (ἐντύπων, μοδέλλων, ὑλικῶν προβολῶν κ.τ.τ.) ἀφορῶντος εἰδικῶς τὰς μηχανὰς Ντίζελ, ὡς δωρεὰν τῶν ἐργοστασίων Μ. Α. Ν. πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς Σχολήν.

Ἡ διὰ τῶν ἀνωτέρω προσφερομένη τεχνικὴ ἐνημέρωσις, τυγχάνουσα λίαν ἀξιόλογος διὰ τὴν τεχνικὴν ἐκπαίδευσιν, συμβάλλει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἔτι περαιτέρω ἐπίτευξιν τῶν κοινωφελῶν σκοπῶν τῆς Σχολῆς.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως τῆς Σχολῆς)

ΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΕΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

«ΑΝΑΡΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ Δ. Ε. ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΟΣ ΡΥΜΟΤΟΜΙΚΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΕΠΕΚΤΑΣΕΩΣ ΣΧΕΔΙΟΥ ΠΟΛΕΩΣ ΑΡΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ»

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 39)20.1.1964 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἀπεφασίσθη ἀνάρτησις τοῦ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων ἀποσταλέντος ρυμοτομικοῦ διαγράμματος ἐπεκτάσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλως ἀρκτικῆς καὶ βορειοανατολικῆς πλευρᾶς, ἐκτίθεται εἰς τὸ Μέγαρον Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης (αἴθουσα Οἰκονομοπούλου), τὸ ὡς ἄνω ρυμοτομικὸν διάγραμμα, καὶ παρακαλοῦνται οἱ βουλόμενοι ὅπως προσέλθωσιν καὶ λάβωσιν γνῶσιν τούτου, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ 27ης 1. 1964 (Δευτέρας) καὶ ἀπὸ 10—12 π. μ., ὑποβάλωσιν δὲ τὰς τυχὸν ἐνστάσεις — ὑπομνήματά των μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

Ἐν Πάτραις τῇ 24 Ἰανουαρίου 1964

Ὁ Δήμαρχος

Ν. Α. ΒΕΤΣΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ KENNENTY

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ἰσχύει μέχρι τῆς 9ης Σεπτεμβρίου».

Ὁ Σεπτέμβριος πέρασε σὲ ζωηρὴ ἔνταση. Κάθε μέρα σχεδὸν ἀνηγγέλλοντο νέαι σοβιετικαὶ δοκιμαὶ πολλῶν μεγατόνων. Ἡ ἐπανάληψις τῶν δοκιμῶν εἶχε δικαιολογηθεῖ ἀπὸ τὴν Ρωσία μὲ δῆθεν κίνδυνο γεγονότων στὸ Βερολῖνο. Ἡ κατάστασις ἐχειροτέρευε καθημερινῶς καὶ φαινόταν ὅτι βαδίζει στὸ ἀνεπανόρθωτο. Τότε σκοτώνεται σὲ ἀεροπορικὸ δυστύχημα ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΟΗΕ Ντάγκ Χάμερσκελδ. Τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη συνέρχονται ἐκτάκτως, σὲ ἀτμόσφαιρα θλίψεως καὶ ἀγωνίας. Ὁ Κέννεντυ πηγαίνει στὴν συνέλευση, γιὰ ν' ἀπευθύνη ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ παγκοσμίου ὀργανισμοῦ μιὰ δραματικὴ ἔκκλησιν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

«Δὲν εἶναι δυνατὸν — ἐφώναξε πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς οἰκουμένης — νὰ χρησιμεύση πλέον ὁ πόλεμος γιὰ τὸν διακανονισμὸ τῶν διαφορῶν. Διότι, ὁ πόλεμος δὲν ὁδηγεῖ πλέον εἰς νίκην κανενός. Ὁδηγεῖ στὸν ὄλεθρο ὅλων. Ἕνας πόλεμος πυρηνικός, ἐξαπλούμενος διὰ τῶν ἀνέμων, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ φόβου, θὰ κατέστρεφε μεγάλους καὶ μικρούς, πλουσίους καὶ πτωχούς, ἀδεσμεύτους καὶ μή, ἐξ ἴσου. Συνεπῶς, ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν πόλεμο, διαφορετικὰ ὁ πόλεμος θὰ σημάνη τὸ τέλος τῆς ἀνθρωπότητος...».

Περαιτέρω ὁ Κέννεντυ ἐτόνισε:

«Ἂς κηρύξωμε μιὰ ἐκεχειρία τρόμου. Ἂς ἀναζητήσωμε τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης. Ἂς ἐργασθοῦμε νὰ δημιουργήσωμε συνθήκας παγιώσεως τῆς εἰρήνης.

Αὐτό, βεβαίως, δὲν θὰ εἶναι εὔκολο. Ἀφοπλισμὸς ἄνευ ἐλέγχου δὲν εἶναι παρὰ μία σκιὰ — καὶ μία κοινωνία χωρὶς νόμους δὲν εἶναι παρὰ ἁπλοῦν κέλυφος. Θὰ πρέπει ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ὁ ὁποῖος ἤδη συνεκράτησε τὴν βίαν ἐντὸς ἀνεκτῶν ὁρίων στὴ Μέση Ἀνατολή, Ἀσία καὶ Ἀφρική, εἰδικὰ στὸ Κογκό, νὰ ἐπωμισθῆ περισσότερες εὐθύνες καὶ ν' ἀναλάβη πρόσθετη δραστηριότητα, ὥστε «νὰ δαμασθοῦν ἐγκαίρως οἱ κακοὶ ἄνεμοι τοῦ τρόμου καὶ τῆς διασπάσεως καὶ νὰ πνεύσουν ἐλεύθεροι οἱ ζέφυροι τῆς λογικῆς».

Ἡ συνέλευσις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν συνήρχετο τὴν ἐπαύριον τοῦ θανάτου τοῦ γενικοῦ γραμματέως Ντάγκ Χάμερσκελδ, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ σὲ ἀεροπορικὸ δυστύχημα, ἐνῶ ἐξετέλει ἀποστολὴ εἰρήνης. Ὁ Κέννεντυ ἀπέτισε φόρο τιμῆς στὴ μνήμη καὶ τὸ ἔργο του, ἀλλὰ ἐτόνισε πὼς τὸ πρόβλημα εἶναι ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος ἑνὸς ὁλοκλήρου ὀργανισμοῦ, τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι συνυφασμένον τὸ μέλλον τοῦ κόσμου. Καὶ ἐπειδή, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Χάμερσκελδ, μὲ ὡρισμένας ἐνεργείας τοῦ ὁποίου οἱ Ρῶσοι εἶχαν διαφωνήσει, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ προτείνουν ὅπως μὴ διορισθῆ ἕνας ἀντικαταστάτης του, ἀλλὰ τρεῖς — ἕνας ἀπὸ κάθε μεγάλη δύναμη — γιὰ νὰ συνεννοοῦνται καὶ νὰ ἐνεργοῦν ὁμόφωνα, ὁ Κέννεντυ, μ' ἕναν ἁπλὸ συλλογισμὸ ἀντέκρουσε τὴν ρωσικὴ πρόταση. Τὴν δημιουργία τριανδρίας στὸν ΟΗΕ οἱ Ρῶσοι τὴν εἶχαν ὀνομάσει τ ρ ό ϊ κ α, ἀπὸ τὸ ρωσικὸ ὄχημα μὲ τρία ἄλογα.

«Ἀλλὰ— εἶπε ὁ Κέννεντυ— ἡ τρόϊκα δὲν διευθύνεται ἀπὸ τρεῖς ἡ ν ι ό χ ο υ ς, οὔτε καὶ ἀκολουθεῖ τρεῖς διαφορετικὲς κατευθύνσεις. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τρέξη ὁ μηχανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν μὲ τρεῖς ἡνιόχους, ποὺ ὁ καθένας θὰ ἤθελε νὰ ἀκολουθήση δική του κατεύθυνση; Καλύτερα ἕνας, παρὰ τρεῖς ἡνίοχοι. Ἕνας, γιὰ νὰ ἑδραιωθῆ ἡ συνεννόησις ὅλων μας, νὰ ἔχωμε τάξη ἀντὶ ἀναρχίας, ἐμπιστοσύνη ἀντὶ συγχύσεως».

Καὶ ἐπανερχόμενος στὸ μεγάλο θέμα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ πολέμου, εἶπε:

«Σήμερα, ἀπὸ τὴ σκέψη τοῦ καθενὸς κατοίκου τοῦ πλανήτου μας πρέπει νὰ περνᾶ ἡ ἰδέα, ὅτι πιθανόν, κάποια μέρα, ὁ πλανήτης αὐτὸς νὰ καταστῆ ἀκατοίκητος. Ὁ κάθε ἄνδρας, ἡ κάθε γυναῖκα, τὸ κάθε παιδί, ζοῦνε ὑπὸ μίαν πυρηνικὴν Δαμόκλειον σπάθην, κρεμαμένην ἀπὸ λεπτότατα νήματα, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ κοποῦν, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, τυχαίως, ἐκ κακοῦ ὑπολογισμοῦ ἢ ἐκ παραφροσύνης. Γι' αὐτό, τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου πρέπει νὰ τεθοῦν ἐκποδών, προτοῦ αὐτὰ θέσουν ἐκποδὼν ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους.

»Δὲν ἔχει πλέον σημασία νὰ συζητοῦμε ἂν οἱ ἐξοπλισμοὶ εἶναι ἕνα σύμπτωμα τῆς διεθνοῦς ἐντάσεως ἢ εἶναι ἡ αἰτία της. Τὸ οὐσιῶδες εἶναι, ὅτι ἡ ὕπαρξις τῶν συγχρόνων ὅπλων — δέκα ἑκατομμύρια φορὲς καταστρεπτικωτέρων ἀπὸ τὴν πολεμικὴ μηχανὴ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἐποχῆς καὶ τώρα σὲ ἀπόσταση μόνον ὀλίγων λεπτῶν ἀπὸ ὁποιονδήποτε στόχο ἐπὶ τῆς ὑδρογείου— εἶναι μιὰ πηγὴ φρίκης, ἔριδος καὶ καχυποψίας. Καὶ γι' αὐτό, οἱ ἄνθρωποι δὲν συζητοῦν πλέον τὴν ἄποψη νὰ ρυθμισθοῦν πρῶτα οἱ διαφορές μας καὶ ὕστερα νὰ λυθῆ τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Ἀπὸ τὸν ἀφοπλισμὸ πρέπει ν' ἀρχίσουμε. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἀφοπλισμοῦ δὲν εἶναι χίμαιρα. Εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου...».

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: ἡ συνέχεια.

ΚΗΔΕΙΑ

Τὴν πολυαγαπημένην μας σύζυγον, μητέρα, ἀδελφήν, θείαν καὶ μάμμην

ΓΕΩΡΓΙΑΝ ΑΛΕΞ. ΚΟΥΤΡΑ

θανοῦσαν χθὲς κηδεύομεν σήμερον Κυριακὴν καὶ ὥραν 5ην μ.μ. ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Παντοκράτορος.

Ὁ σύζυγος: Ἀλέξανδρος Κούτρας (συνταξιοῦχος δημοδιδάσκαλος). Τὰ τέκνα: Πιπίτσα Δημ. Σταύρου, Ἀνδρέας καὶ Ἐλπὶς Α. Κούτρα. Οἱ ἀδελφοί: Παῦλος καὶ Μαρία Δ. Κούτρα, Παναγιώτα χήρα Ἀνδρ. Κούτρα, Παναγιώτα χήρα Ἰωάν. Κούτρα, Ἀφροδίτη Δ. Κούτρα, Γεώργιος καὶ Ἀσπασία Γ. Μετζάκη. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

ΚΩΣΤΑΣ Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΣ, ἐργολάβος κηδειῶν, Κορίνθου 248, τηλ. 20—06 καὶ 44—68

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν πολυαγαπημένον μας ἀδελφόν καὶ θεῖον

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΠΡΟΥΜΑΝ

ΕΤΩΝ 80

θανόντα, κηδεύομεν σήμερον Κυριακὴν καὶ ὥραν 10.30 π. μ. ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἀγγέλων (Α' Νεκροταφεῖον).

Ὁ ἀδελφός: Χρῆστος Μπρούμας. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ λοιποί συγγενεῖς.

Γραφεῖον κηδειῶν, ΓΕΡΑΣ. ΜΑΡΑΤΟΥ, Πάτραι: Ζαΐμη — Κανακάρη 40, τηλ. 43—67, Ναύπακτος: Τζαβέλα

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε συμμερισθέντας τὸ πένθος μας ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς προσφιλοῦς μας μητρός, ἀδελφῆς, θείας καὶ μάμμης

ΕΛΕΝΗΣ Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΜΠΕΛΕΓΡΗ

εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ἡ οἰκογένεια: Τέλη Ι. Γιαννοπούλου. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε συμμετασχόντας εἰς τὸ πένθος μας ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν μητρός

ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

θερμῶς εὐχαριστοῦμεν.

Οἰκογένεια Κωνστ. Ρουμελιώτη, Τριαντάφυλλος Ρουμελιώτης.

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν λατρευτόν μας σύζυγον, πατέρα, ἀδελφόν, θεῖον καὶ πάππον

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΣΠΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ

ΚΤΗΜΑΤΙΑΝ ΕΤΩΝ 85

θανόντα χθὲς κηδεύομεν σήμερον Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην π. μ. ἐκ τῆς οἰκίας μας κειμένης εἰς τὸ χωρίον Θέα (Τσαπλανέϊκα — Πατρῶν)

Ἡ σύζυγος: Χρυσούλα. Τὰ τέκνα: Σπῦρος καὶ Κούλα, Κωνσταντῖνος καὶ Διαμάντω, Παναγιώτης καὶ Χριστίνα, Ἀθανασόπουλοι. Οἱ ἀδελφοί: Ἀνδρέας καὶ Οὐρανία Ἀθανασοπούλου, Κωνσταντῖνος καὶ Παναγιώτης Ἀθανασόπουλοι, Χρῖστος καὶ Ἀγγελικὴ Ἀθανασοπούλου, Ναυσικὰ καὶ Κώστας Γιαννόπουλος, Κλεάνθης Ἀθανασόπουλος. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Κηδειῶν, ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ, Κορίνθου—Βότση, τηλ. 27—60.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε συμμετασχόντας εἰς τὸ πένθος μας ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ προσφιλοῦς μας

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΕΡΑΣ. ΑΝΝΙΝΟΥ

θερμότατα εὐχαριστοῦμεν.

Ἡ σύζυγος. Τὰ τέκνα. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Μέν

Ὅταν βγῆκε στὸ δρόμο κι' οἱ σκέψεις του ξεκαθάρισαν δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰν ἀμφιβολία ὅτι ἄγνωστοι, ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ σκοπὸ κι' ἀπὸ ποιὸν βαλμένοι, εἶχαν στήσει ἐνέδρα στὴν ἀγαπημένη του γιὰ νὰ τὴν ἀπαγάγουν.

Γι' αὐτό, καβαλλικεύοντας τὸ ἄλογό του διεκινδύνευκε καλπάζοντας πρὸς τὸ μέρος ὅπου θυμόταν ὅτι εἶχε συμβῆ ἡ προηγούμενη ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς.

Ἄλλως τε αὐτὸ ἦταν ἡ μόνη ἐλπίς ποὺ τοῦ εἶχε ὑπομείνει γιὰ νὰ ξαναδῆ τὴ χαμένη του Χρύσα.

Τὸ ἄλογο ἔτρεχε χωρὶς νὰ στέκεται μπροστά σὲ τίποτα. Ἠηδοῦσε τοὺς θάμνους καὶ τὰ βράχια ποὺ εὕρισκε στὸ δρόμο του καὶ κτυποῦσε τὶς σιδερένιες ὁπλές του πάνω στὰ χαλίκια τόσο ποὺ ἔβγαζαν φωτιές.

Ἡ βροχὴ ποὺ στὴν ἀρχὴ ἔπεφτε ἀραιὴ τώρα δυνάμωνε.

Ὅπως πήγαινε ὁ Κομνηνὸς εἶδε δυὸ γανούμισσες ποὺ περνοῦσαν κουβεντιάζοντας.

Ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς κρατοῦσε μιὰν ὀμπρέλλα ἀνοιχτὴ στὰ χέρια της γιὰ νὰ προφυλάγεται ἀπὸ τὴ β